

„Nu am vrut să sculpez pasărea, am vrut să sculpez zborul...”

- Constantin Brâncuși

NATIUNEA

Serie Nouă
Anul XIV

Numărul 768
11 - 17 martie 2026

continuitate pentru neam și țară

Informație, opinie și atitudine publicistică

Nu reinterpretate, nu adăugite, ci rescrise; astăzi, cu forța...

Cezar Adonis
Mihalache

Devine parcă tot mai evident că, la începutul războiului cu Ucraina, Rusia nu avea nici o intenție vizând direct Europa... Cel mult, ar fi căutat să-și asigure câțiva aliați/parteneri pentru viitor, prin invitațiile făcute la aceea vreme de către Putin țarilor vecine Ucrainei (stat supradimensionat artificial) pentru ca acestea să-și recupereze teritoriile. Inclusiv România. Și nu trebuiau să o facă eventual „cu arma în mână”, ci atacând, în cadrul unor foruri internaționale, cadrul juridic statal incert, neînregistrat vreodată în „noile” granițe de după dezmembrarea URSS, al Ucrainei. Probabil, Moscova se baza pe faptul că, în acest fel, va avea parte în viitor de o anumită recunoștință (diplomatică) a țărilor invitate să-și facă îndreptările și dreptățile teritoriale istorice, iar acestea s-ar fi ținut departe de acțiunile unui eventual (atunci, eventual!) nucleu dur al UE. Dar este puțin probabil ca Rusia să fi vizat direct Europa, căci, atunci, nu și-ar fi diminuat efortul de război pe seama acțiunilor militare din Ucraina. Astăzi, da, se poate spune că lucrurile stau cu totul altfel, mai ales pe măsură ce, nu doar bazele NATO se apropie de ea, ci și spițele umbrelei nucleare ale Europei „macronizate”. Și mai devine evident un lucru... La fel de intuitibil din momentul în care clica bruxeleză a început să înarmeze masiv Ucraina dar și să-i verse miliarde în conturi. Bani pentru care nu a solicitat niciodată justificarea cheltuirii lor, cum trebuie să o facă un stat membru UE pentru fiecare eurocent împrumutat pentru lucruri oricum pașnice (economic și social)... Faptul că, dincolo de sloganele și impunerile de discurs „political correctness”, cel mai mare următor inamic al Europei, pare a fi fost crescut chiar lângă ea. La marginile ei, apoi la sânul ei...

Și nu mai este nici măcar un semn de întrebare dacă Kievul va avea tupeul de a ataca direct, cândva, teritorial, și nu doar la nivelul infrastructurii energetice (cum face acum prin închiderea sau distrugerea unor magistrale de gaz și petrol), vreun stat membru al UE ca răspuns pentru refuzul acestuia de a-i face jocurile. Nu doar mafioți, ci de-a dreptul malefici... Pentru că Ungaria este doar primul stat amenințat direct de către Kiev (deocamdată, verbal) pentru

că a blocat fondurile de însărăcire ale UE și hrănire a hidrei de la Kiev...

Și nu mai este vorba nici despre vreo ieșire isterică a lui Zelenski... Pentru că, etichetarea de către Kiev a acțiunii Budapestei (pe fond, legitimă) de a confisca pe teritoriul ungar un vehicul transportând 40 milioane dolari, 35 milioane euro și nouă kilograme de aur (având ca destinație certă Ucraina) ca fiind „aproape un act de război a Budapestei”, este, neîndoind, cea mai gravă, contondentă, grosolană, meschină, ipocrită și nemernică declarație a Ucrainei... Este amenințarea directă a unui stat membru UE!... Un act agresiv față de care Europa a avut o reacție anemică, mulțumindu-se doar să atragă atenția lui Zelenski asupra limbajului... Așa, ca o dojană între tovarăși... Și, probabil, pentru a-și proteja interesele din Ucraina, Bruxelles-ul va redacta un raport, decupat forțat din dreptul comunitar, tot împotriva Ungariei pentru acțiunea sa, până la urmă de drept suveran, aceea de a fi confiscat un transport bancar suspect. Și nu, nu va trimite Parchetul European să cerceteze legalitatea aceluia transfer masiv de monedă și lingouri de aur... Ori motivul pentru care i-ar fi trebuit unui stat deja supraalimentat financiar de UE atâția bani... Nu o va face, deși Kievul ar trebui să justifice rapid acest transport de valori în plin război... Mai ales că, nu a fost unul de eventuală punere a rezervelor sale de aur la adăpost, undeva în Europa, ci de aducere de bani și lingouri de aur în Ucraina... Poate chiar bani și „fonduri” pentru afaceri pe piața neagră a traficului de război...

Dar UE nu pare interesată nici măcar de modul în care a traversat acest transport „coridoarele europene” fără a fi oprit nicăieri... Chiar dacă se știe deja că nici măcar nu a fost primul de acest fel, primele cercetări ale Budapestei identificând, în doar primele două luni ale acestui an, peste 900 milioane dolari, 420 milioane euro și 146 de kilograme de aur care au tranzitat Ungaria spre Ucraina... Iar Bruxelles-ul tace, deși banii respectivi reprezintă o sumă uriașă ca numerar („cash”), iar normele UE (vizând inclusiv banca austriacă dar și alte instituții care au „trimis” acești bani) prevăd limite clare de transfer a banilor lichizi, impunând transferul electronic tocmai pentru a se evita uti-

lizarea banilor în scopuri murdare.

Și atunci, oare care a fost, tocmai sub acoperirea războiului, volumul de tranzit al banilor „cash” și al lingourile de aur în ultimii ani?... Despre câte miliarde vorbim, de fapt?... Și mai ales pentru ce achiziții (poate periculoase chiar pentru ziua de mâine a Europei) au fost folosiți?... Pentru că este evident că acești bani nu pot fi puși doar în sarcina segmentului gri al Ucrainei, ca plăți și taxe de protecție pentru afaceri ori scoaterea miliardarilor din zona de război... Asemenea transporturi masive de numerar nu pot fi legate strict doar de mafia de război ucraineană, statul, instituțiile statului ucrainean, având la rândul lor o contribuție... Care trebuie cercetată de Parchetul European... În fond, dacă a fost vorba despre tranzacții între băncile din Austria (și poate și alte state europene) și cele din Ucraina, lucru practic confirmat de către oficialitățile de la Kiev, care s-au grăbit să susțină că a fost vorba de „un transport bancar de rutină” (sic – n.a.) între Raiffeisen Bank din Austria și Oschadbank Ucraina, de ce nu s-a făcut prin transfer electronic? Și poate că despre numerarul în euro și dolari se poate spune că ajunge pe piața „de consum” pentru a fi folosit „pentru mersul economiei” (ca aprovizionare a pieței ucrainene cu numerar), dar este greu de crezut că lingourile de aur le puteau fi de folos cetățenilor ucrainieni, în viața lor de zi cu zi, între adăposturi și casele fără curent electric și gaze...

Și mai este o întrebare... Dacă Kievul își va transforma la un moment în fapte amenințările de a trimite soldații „să vorbească pe limba nesupușilor”, cam cum a fost amenințat premierul Ungariei (și destul de fățiș evreiască amenințarea, nu-i așa?!), cum vor răspunde UE și NATO? Va fi activat articolul 4(5)? Pentru cine? Va fi cert ca sprijin pentru statul membru UE/NATO (și nu doar Ungaria) amenințat de către Kiev? Va fi o susținere necondiționată a oricărui stat european împotriva unei eventuale agresiuni ucrainene (inclusiv sub masca unor bande „fără legătură cu statul ucrainean” ale crimei organizate)? Sau, nu cumva... Pentru că literele tratatelor sunt astăzi nu reinterpretate, nu adăugite, ci de-a dreptul rescrise; inclusiv cu forța...

Drujba și petrolul rus confort termodinamic ne-au readus!...

Gheorghe
Pipera

Conducta „Drujba” („Prietenia”, pa ruschi), care transportă petrol rusesc prin Ucraina, către Europa centrală, a suferit o lovitură militară, pe data de 29 ianuarie, a.c., fiind practic dezafectată. Ucrainenii și prost-europenii susțin că rușii au aruncat-o în aer (ei sunt convinși că așa s-a întâmplat și cu Nord Stream). Ungurii și slovacii au spus că, dimpotrivă, ucrainenii au aruncat-o în aer. Să vezi și să nu crezi: Ursula von der Leyen le-a cerut oficial ucrainenilor să repare conducta. Se poate deduce că UE consideră că ucrainenii sunt de vină pentru oprirea petrolului rus din tranzitul către unguri, slovaci și austrieci... La zi, date fiind consecințele războiului din Iran, strâmtoarea Ormuz este blocată – niciun strop de GLN și de petrol din Arabia Saudită nu mai vine către UE.

Norvegia și Algeria, mari furnizoare de petrol și gaze pentru UE, sunt excedate de cerere. GLN – ul din SUA este de patru ori mai scump decât gazul din Rusia. Petrolul din SUA și cel din Venezuela nu prea vin în UE. Mai mult chiar, Trump a declarat recent, în prezența lui Merz, că oprește relațiile comerciale cu Spania. Foarte probabil, va anunța ceva similar și în privința Franței, căci Macron are o poziție similară lui Sanchez – nu susține războiul SUA și Israel contra Iran. Germania, oricum, era în restriște cu gazul și cu petrolul, de când cu sancțiunile impuse Rusiei de către UE.

Vremea când economia Germaniei creștea și era competitivă doar pentru că lua resurse energetice ieftine de la ruși a apus demult.

Deci, petrolul rusesc este bun nu doar pentru unguri și slovaci. Pentru Germania, Franța și Spania este chiar necesar. Cea de-a 20 – a sancțiune contra Rusiei este și ultima. Termodinamica și realitatea economică au înfrânt sancțiunile. Acum, va fi nu un marș de voie la

● Moscova: va fi un continuu desant diplomatic și de busi-

ness către Moscova. Prietenii lui Putin de dinainte de război re-devin prietenii lui Putin de după război. Oligarhii ruși vor face din nou afaceri cu corporațiile franco-germane, iar brandurile de lux europene vor năvăli din nou la Moscova și Sankt Petersburg.

Bine, de fapt afacerile oligarhilor ruși (via oligarhii ucraineni) cu oligarhii și mahării europeni nu au încetat niciodată în cei patru ani de război. Doar s-a livrat oareșce cantitate de grăunțe pentru sceptici. Mai tare e că, după miile de tone de gunoi propagandistic cu care s-au hrănit copios prost-europenii, vine momentul în care chiar și prostul realizează că a fost prost.

Între timp, UE a ajuns o găină jumulită, care mai e și babă, inaptă să mai facă frun ou. Ce fac liderii minunați care s-au cocoțat în fruntea Statului român vasalizat? Se lamentează că războiul din Iran ecranează eforturile de război din Ucraina, care tre să meargă până la victoria finală, cu suportul neabătut al prost-europenilor, până când nu va mai fi piatră pe piatră în Ucraina și UE. Cam asta fac acești lideri – conduc țara cu rapoarte în power point, grafice și clișee propagandistice, pentru a se simți ei eroii care au atins level „100” la Counter strike. Băieții cu vedere la glezne și barbetele useriste sunt ca în mema cu vasectomie: dacă soțul și-a făcut vasectomie, e musai să o notifice formal corect pe soție, căci s-ar putea ca aia să continue să toarne copii sănătoși și frumoși...

Dilema Sustenabilității Sistemului de Pensii în Epoca Inteligenței Artificiale

N. Grigorie
Lăcrița

Articolul analizează provocările fundamentale aduse sistemului de pensii de către binomul „Omul Ageless” și „Robotul Amortal”. Autorul demonstrează că modelul tradițional de tip pay-as-you-go, bazat pe solidaritatea dintre generații prin contribuții salariale, devine anacronic într-o lume în care tehnologia extinde longevitatea biologică, iar automatizarea substituie munca umană. Lucrarea propune o reformă fiscală și socială radicală, fundamentată pe impozitarea algoritmilor, crearea unui „Dividend Digital” și a unui „Fond Național de Longevitate”. Aceste măsuri vizează asigurarea echității sociale și tranziția istorică de la „timpul muncii” la „timpul trăirii”, transformând productivitatea mașinii în garantul bunăstării umane. Nu mai avem luxul timpului; suntem în fața unui colaps demografic și economic care nu poate fi evitat prin metode clasice. Datele sunt necruțătoare: în februarie 2026, raportul este deja alarmant: 83 de pensionari la 100 de salariați. Fără o schimbare radicală, ne îndreptăm spre un dezastru programat.

Până în 2040, ne confruntăm cu o prăpastie între două destine naționale: 1. Scenariul Dezastrului: „Sclavia Modernă”: Refuzul adoptării Inteligenței Artificiale (IA) va condamna țara la statutul de colonie modernă. Cu doar 2,5 milioane de salariați striviți sub povara a 7,5 milioane de pensionari, sistemul de pensii se va prăbuși inevitabil, antrenând falimentul statului; 2. Scenariul Salvării: Revoluția IA: Înlocuirea forței de muncă umane cu roboți capabili să producă 24/7, adică șapte zile pe săptămână, douăzeci și patru de ore pe zi, fără întreruperi, fără pauze de masă, fără concedii medicale, fără stres, fără erori, cu o productivitate exponențială și cu o precizie absolută. Această substituție este singura cale pentru a finanța pensiile din productivitatea mașinilor, a reduce săptămâna de muncă la 15-20 de ore și a preveni haosul social. Suntem la ultima barieră înainte de colaps.

Mai putem salva pensiile generațiilor actuale și viitoare sau ne resemnăm cu falimentul național?

Sfârșitul Contractului Social Tradițional

Timp de secole, stabilitatea economică a lumii moderne a fost garantată de un „contract social” implicit, construit pe un fundament care astăzi stă să se prăbușească: ideea că omul îmbătrânește biologic și trebuie să muncească până la epuizare pentru a-și merita odihna.

Acest model tradițional a fost divizat în trei etape clare: 1. Munca, desfășurată după

terminarea pregătirii profesionale și până la împlinirea vârstei legale de pensionare; 2. Acumularea, prin plata contribuțiilor sociale, alimentând un fond de pensii bazat pe solidaritatea dintre generații; 3. Asigurarea consumului prin pensie, etapă în care, după ieșirea la pensie, se accentua degradarea biologică a omului și a capacității de a mai munci. Acest ciclu natural asigură un echilibru între efort și recompensă. În viitor, însă, asistăm la nașterea unei dualități care spulberă acest model: Omul Ageless (cărui îi crește vitalitatea și longevitatea prin tehnologie până spre 100 și chiar 120 de ani) și Robotul Amortal (entitatea algoritmică ce produce fără încetare, înlocuind forța de muncă umană).

Întrebarea fundamentală a secolului XXI devine: Cine va mai plăti pensia „Omului cu o vitalitate și cu o longevitate până spre 100 și chiar 120 de ani”? În contextul în care robotul amortal ia locul angajatului, iar omul ageless trăiește mult peste media actuală, sistemul de pensii necesită o viziune radicală. Nu ne lipsește bogăția, ci ne lipsește echitatea distribuției ei. Trebuie să înțelegem că, dacă un algoritm înlocuiește 10 oameni cu o productivitate mult superioară acestora, angajatorul acestuia (al algoritmului) trebuie să „plătească” contribuțiile acelor oameni (10, în acest exemplu), fie și numai la un nivel de 50 la sută. Salvarea contractului social de pensii depinde de capacitatea statului de a acționa ca arbitru, transformând productivitatea mașinilor în „Dividend Digital”, permițând astfel umanității trecerea istorică de la „timpul muncii” la „timpul trăirii”.

Pensiile într-o lume „Ageless”

Dacă progresul biotehnologic îi va permite omului să își păstreze capacitatea de muncă la 80 sau la 100 de ani, conceptul actual de vârstă de pensionare se schimbă radical. Statul nu va mai putea susține pensia unui fost salariat exclusiv din fondul de pensii constituit numai prin contribuțiile sale directe, în condițiile în care perioada de pensionar tinde să se apropie de durata stagiului de cotizare. Datele curente arată că sistemul public de pensii din România (Pilonul I) se bazează pe solidaritatea dintre generații, tocmai pentru că sumele depuse de un asigurat nu sunt păstrate într-un cont individual de acumulare, ci sunt redistribuite imediat pentru plata pensiilor aflate în plată. În acest context, o longevitate de încă o jumătate de secol după pensionare ar necesita un randament al investițiilor sau o rată a contribuțiilor care depășește cu mult posibilitățile economice actuale. Soluția? Constituirea fondului de pensii prin taxarea robotului amortal pentru a subvenționa timpul

liber al omului.

Antiteza dintre Productivitatea Robotului și Nevoia Omului

Robotul „amortal” produce în regim 24/7 (șapte zile pe săptămână, douăzeci și patru de ore pe zi, fără întreruperi), fără pauze de masă, concedii medicale sau stres. Această eficiență generează o bogăție imensă, dar robotul nu este un agent de consum. Rezultă un paradox: o producție abundentă, dar o masă de consumatori în scădere, lăsând sistemul de pensii fără baza sa clasică de contribuție. Impozitarea muncii vii (a omului salariat) va trebui înlocuită cu impozitarea algoritmilor. Problema centrală este cum extragi valoare dintr-o entitate fără nevoi umane — algoritmul — pentru a întreține masa de pensionari care, deși tinde să devină atemporală (ageless) prin medicină, nu mai este productivă din cauza vârstei și a factorului degenerativ inevitabil. Pentru a preveni colapsul sistemelor de protecție socială și a evita o criză de inegalitate fără precedent, se impune adoptarea următoarelor măsuri legislative structurale: Legea „Unității de Substituție Tehnologică”: Companiile care înlocuiesc posturile ocupate de salariați cu sisteme de Inteligență Artificială sau robotică vor fi obligate la plata unei „Contribuții de Reechilibrare Socială”. Aceasta este propusă la un nivel de 50 la sută din valoarea contribuțiilor sociale aferente posturilor eliminate, asigurând astfel alimentarea continuă a fondului de pensii, în ciuda contracției masei de contribuitori umani; Fondul Național de Longevitate: Constituirea unui fond suveran alimentat prin taxarea profiturilor rezultate din automatizarea masivă. Scopul acestuia este finanțarea unui venit de bază garantat pentru „cetățenii ageless”, a căror existență post-productivă este extinsă de progresele medicinii, dar a căror subzistență nu mai poate fi susținută prin mecanismele clasice de solidaritate dintre generații (pay-as-you-go = plătești pe măsură ce consumi), devenite anacronice în raport cu noua realitate demografică; Dividendul Digital: Reglementarea reducerii progresive a săptămânii de muncă, cu un obiectiv de 15 – 20 de ore, fără diminuarea veniturilor salariale. Această măsură vizează redistribuirea echitabilă a câștigurilor de productivitate către factorul uman, prevenind șomajul tehnologic și menținând puterea de cumpărare necesară funcționării economiei de piață; Voucherul de „Recalificare Existențială”: Într-o eră în care munca tradițională încetează să mai fie majoritară, acest voucher susține trecerea de la „omul productiv” la „omul creativ”. Finanțarea va fi direcționată către educație

continuă, activități comunitare, artă și îngrijire, oferind un nou sens existențial în etapa de longevitate extinsă.

Etica Timpului: De la „Timpul Muncii” la „Timpul Trăirii”

Robotul amortal va deține „timpul muncii”, în timp ce Omul ageless va reînvăța „timpul trăirii”. Fără o reformă profundă a sistemului de pensii și a celui fiscal, riscăm o prăpastie socială între o elită tehnologică și o masă de oameni fără rol productiv. Într-un sistem unde valoarea nu mai este generată majoritar prin efort uman salariat, ci prin algoritmi, stabilitatea monetară devine o provocare de ordin structural. Trecerea de la masa salarială la „Dividendul Digital” și la „Contribuția de Reechilibrare Socială” necesită o supraveghere strictă a echilibrului dintre masa monetară aflată în circulație și abundența de bunuri produse de „Robotul Amortal”. Deoarece roboții pot produce volume imense de bunuri și servicii la costuri marginale tot mai mici, există riscul unei deflații tehnologice care ar putea destabiliza investițiile. Deși eficiența algoritmică reduce componenta de manoperă, costurile cu resursele, energia și mentenanța rămân constante de bază. Statul, prin mecanismul de taxare a algoritmului, trebuie să asigure un flux monetar constant către cetățenii „ageless”, transformând această eficiență a mașinii în putere de cumpărare umană. Fără acest transfer, supraproducția robotică s-ar lovi de incapacitatea de consum a populației (rămasă fără venituri salariale tradiționale), generând un blocaj economic sistemic prin lipsa cererii solvabile. Masa Monetară și Productivitatea Algoritmică: În noul model, emisiunea monetară nu mai poate fi corelată exclusiv cu indicii tradiționali ai muncii. Se impune ca stabilitatea monedei să fie ancorată în „Unitatea de Productivitate Tehnologică”. Practic, valoarea banilor va fi susținută de capacitatea de producție și a sistemelor automate, asigurându-se că venitul de bază distribuit pensionarilor și cetățenilor activi are o acoperire reală în bunuri și servicii disponibile pe piață. Controlul Inflației prin Redistribuire: Spre deosebire de emisiunea monetară fără acoperire, „Dividendul Digital” este extras direct din plusvaloarea generată de automatizare. Astfel, finanțarea longevității nu devine o sursă de inflație, ci un mecanism de echilibrare: extragem profitul excedentar și de la entitățile non-umane (algoritmi) și îl reintroducem în circuitul economic prin consumul uman, menținând astfel vitalitatea pieței.

Rolul Sindicatelor în Reconfigurarea Contractului Social

În epoca „Robotului

Amortal”, misiunea tradițională a sindicatelor trebuie să treacă printr-o metamorfoză profundă. Dacă până acum sindicatul lupta prioritar pentru mărirea salariilor muncii vii, în noul context, acesta devine garantul echității în distribuția productivității automate. Principalele direcții de acțiune sindicală pentru orizontul 2030-2050 vor fi: Negocierea „Câștigului de Timp”: Sindicatele vor milita pentru reducerea drastică a normei de lucru (către săptămâna de 15-20 de ore), susținând că beneficiul automatizării trebuie să se materializeze în extinderea „timpului trăirii” pentru om, nu doar în acumularea profitului corporatist; Monitorizarea Substituției Tehnologice: Sindicatul devine un auditor social care verifică respectarea Legii „Unității de Substituție Tehnologică”. Acesta se va asigura că pentru fiecare flux de lucru automatizat, angajatorul virează către Fondul de Pensii o cotă de 50 la sută din contribuțiile aferente posturilor umane eliminate. Sindicatul va veghea ca robotizarea să nu devină un mecanism de evaziune socială; Garantarea „Dividendului Digital”: Într-o lume în care ponderea muncii umane scade continuu, syndicatele vor reprezenta interesele „cetățeanului ageless” în fața statului-arbitru. Misiunea lor va fi să asigure că profiturile generate de algoritmi alimentează venitul social minim (sau venitul de bază) și nu se concentrează exclusiv în mâinile elitelor tehnologice. Astfel, sindicatul viitorului nu mai este doar un negociator al efortului fizic, ci un arhitect al noului contract social, protejând dreptul omului de a beneficia de „darul longevității” fără spectrul sărăciei.

Practic, sustenabilitatea sistemului de pensii în era Inteligenței Artificiale nu va fi determinată de o lipsă de resurse financiare, ci de curajul și capacitatea noastră de viziune etică. Adevărata provocare a acestui secol este tranziția istorică de la un model fiscal care impozitează exclusiv efortul uman, la unul care recunoaște și fiscalizează și randamentul exponențial al mașinii. Prin implementarea „Dividendului Digital” și a mecanismelor de taxare a algoritmilor, avem șansa unică de a transforma longevitatea dintr-o amenințare bugetară într-o victorie a civilizației: libertatea de a trăi dincolo de necesitatea muncii de subzistență. În acest nou contract social, „Robotul Amortal” nu mai este un competitor al muncii vii, ci devine garantul tehnologic al bunăstării și demnității „Omului Ageless”. Este, în esență, trecerea de la supraieșirea prin efort la existența prin cunoaștere și creativitate.

Nu doar producție ucraineană de armament „pentru război” (războiul lor), ci deja „de război” (al altora); și cu unгурul la pândă...

Cezar Adonis
Mihalache

Adevărul că, la cum îi știm pe acești ipochimeni, farisei, aroganți, obtuzi, bolnavi de putere, ce ne conduc, mai degrabă s-ar fi rugat ei de „partenerul strategic” să întoarcă avioanele pe Kogălniceanu, de data asta cu muniție „grea”, decât să fi întins „unchiul Sam” șapca milogirii spre noi... Pentru că o dronă, măcar una să fie trimisă de inamic cu adresă „gps” pentru noi (pentru implicarea în războiul celor mari)... Una! Le-ar ajunge negreșit guvernărilor noastre pentru reinstaurarea stărilor de urgență, de alertă, de necesitate, de orice altceva le-ar potcovi caii lor mari pe cenzură, control, bani, finanțe, averi, bunuri... Pe gâtul românului, în final... Că ar expune țara?!... Asta ar fi doar un detaliu... Iar acum le-ar fi de folos războiul din Iran; și „partenerul strategic” pe Kogălniceanu și Câmpia Turzii... Așa cum nu le-a fost războiul lui Putin... Pentru că, dacă o singură dronă din placaj și lipici „la rece” ar fi

venit în toți acești ani de război cu dedicație spre noi, ăștia nici nu mai răsfoiau articolele NATO... Ne și închideau în case!... De mai ieșeau pe stradă doar livratorii... Și nici ăia toți... Căci, fiți... „pe pace”, la următoarea stare impusă de comandantul șef în așteptarea finalului epopeic al neieșirii, nu încă, nu vă rog!, la pensie a „comandantului operațiunii”, nu o să mai meargă cetățeanul român nici măcar cu declarația în mână, nici având masca sub bărbie și țigara în colțul gurii... Ci poate, că nu degeaba a mobilizat trotinetistul impostor generația artrozelor în poligoane, doar „Drept, aliniat!” pe coridoarele de deplasare ale civililor trasate de „comandantul operațiunii”. A operațiunii noastre de aici, nu a ăleia de sub umbrela franțuzească...

Și da. războaiele altora pot fi pentru cei isteți ocazii excepționale pentru recapitalizarea unor sectoare economice... Dar nu și pentru noi, nu sub acești trădători și bolnavi de putere, de oportunism, de strict orice nu mai trebuie să existe... Iar din războiul din Ucraina nu ne-am ales decât

cu foarte multe cheltuieli. Și pierderi uriașe, poate ireparabile, o vom afla când va veni momentul să măsurăm dimensiunea reală a donațiilor umanitare, sprijinului, contribuțiilor, obligațiilor benevole apoi a obligațiilor impuse... Când vom constata că nu vom mai avea nici o piață de desfacere a noastră, controlată de noi, că, nu doar că nu vom mai dispune de gestionarea propriilor resurse, dar nu vom mai avea voie nici să ne uităm la ele, că fabricile noastre de ulei vor fi devenit sisteme de ambalare a sorturilor din Ucraina, aidoma și cele de zahăr, că Delta Dunării va fi fost afectată din cauza lucrărilor de la Bistroe, de care nu ne-a mai păsat, că nici măcar mămăliga nu va mai fi a noastră... Că dacă mălăiul numai e al nostru, cum să se mai umfle?...

Așa va fi și cu „oportunitatea” războiului din Orient; nici măcar cât de o scânteie la bujiile motoarelor gripate ale economiei, producției, industriei, la reconturarea, măcar pe planșe, a industriei de armament... Că noi nici măcar nu ne-am suflecat mânecile

(indolenței, nepăsării), iar ucrainenii exportă oficial armament în țările arabe... Muniție, armament, nu doar contingentul de „military intelligence” al roiului lor de experți, de peste noaptea lungă a războiului, în „know how” -ul dronelor, al zecilor de „specialiști” roiți cu laptopurile să apere țările arabe... Armament! Nu pe inițiale, nici măcar cu literă mică! În Dubai, în Qatar, Arabia Saudită... Pentru că nu au dezvoltat doar o producție de armament pentru război (războiul lor), ci au trecut și la cea de război (al altora)... Și, deloc bizar, până și principalii vizați ai sancțiunilor Europei se simt mai bine!... O duc mai bine (economic)... Exportă masiv... Și cereale, spre Iran (!), printr-o linie de navigație poate mai puțin ofertantă, ca tonaj, decât cele de până acum, prin limitarea pescajului navelor fluvial-maritime din Marea Baltică, dar au piețe de export... Și trimit și mai abitir gaze lichefiate spre Asia... Cât despre gazele ale noastre... Le-ar exporta UE, dar la cât de performant este Bruxelles -ul în gestiunea piețelor, chiar o să ajungem să le ardem la

marginea țărului...

Dar avem o țintă pe spatele nostru... Noi! Nu Turcia, că nu a vrut, nu Italia, că a refuzat... Noi!... Și nu, nu este strâmbă ori de neluat în seamă doar pentru că suntem noi (cetățenii) cocoșați de impozite, aduși de umeri din cauza greutății (nefast) a guvernărilor apăsând pe șira întregii țări. Ținta este acolo... Și da, pericolul este mai mare ca oricând... Dar poate nu atât dinspre liniile incendiate de „unchiul Sam”... Dar de acolo vor veni motivațiile necesare impunerii adevăratelor restricții, piedici, greutăți, pericole, dinspre ai noștri... Și dinspre Ungaria... Care nu întâmplător agită iară autonomia secuimii... Căci stă la pândă... Iar în prima clipă în care guvernății ne vor introduce sub o stare de alertă, de necesitate, de urgență, va invoca poate rezoluțiile pitrocite de ani buni în parlamentul european „pentru protejarea minorității” lor. Și justificarea autonomizării în Transilvania...

Pământul respiră catran...

Petru
Jipa

El stă nemișcat, cu pielea crăpată de secetă, cu plămâni plini de fum și de șoapte despre război, cu inima bătând în ritmul disperat al sirenelor și al clopoștelor de alarmă. Nu e o metaforă exagerată, e o constatare: pământul a devenit o pădure de uscăciuni. Nu cea care își pierde frunzele în toamnă, ci cea care-și arde rădăcinile în propriul său foc, în care trunchiurile nu mai susțin viață, ci doar umbre de ură, iar vântul nu mai aduce ploaie, ci eoul unor cuvinte care se răspândesc ca flăcările: „dușman”, „altul”, „străin”. Această pădure nu a crescut într-o noapte. A fost plantată cu semințe de teamă, udată cu lacrimi de neplâns, îngrășată cu tăcerea celor care au preferat să nu vadă. Războiul nu este doar explozia unui proiectil sau groaza unui refugiat, e o stare de spirit care se răspândește ca ciupercile toxice în solul indiferenței. El nu începe întotdeauna cu tunuri, ci adesea cu tăcere lungă în fața nedreptății, cu un „nu mă privește” rostit în fața suferinței altuia, cu o

image virală transformată în glumă, nu în chemare. Fiecare bombă care cade într-un oraș distruge nu doar ziduri, ci și încrederea în ideeă că lumea poate fi comună și astfel, pădurea de uscăciuni își întinde ramurile și în sufletele celor care nu au văzut niciodată un front, dar au învățat să se teamă de cel care vorbește altă limbă, crede altceva, iubește altfel.

Pandemia a fost un alt foc care a ars pășunile de solidaritate. Nu doar că a expus fragilitatea corpului uman, ci și slăbiciunea legăturilor noastre. Am închis porțile, dar am deschis în schimb ușile bănuiei: „e bolnav?”, „a fost în străinătate?”, „a încălcat regulile?”. Masca a devenit, pentru unii, un scut, pentru alții, o mască de ură. În această pădure uscată, virusul nu a fost singurul ucigaș: a fost alături de izo-

lare, de panică, de acea tendință îngrozitoare de a transforma suferința într-un joc de vinovății. Pandemia nu a creat diviziunile, le-a expus, le-a amplificat, le-a uscat ca un soare implacabil peste un câmp de grâne nepăzit. Și ura între popoare? Aceasta nu e un rezultat, e un instrument. Un instrument ascuțit, bine ascuțit în laboratoarele propagandei, în studiourile de

ine, un singur moment de rău. Și astfel, pădurea de uscăciuni nu mai are nici un copac viu, doar stâlpi de cenușă, în jurul cărora oamenii se adună nu pentru a construi, ci pentru a se apăra unii de alții. Dar eu mă gândesc că pământul nu e mort, e doar adormit.

Sub crăpăturile uscăciunii, apa încă curge. Sub cenușa războiului, semințele de pace nu și-au

trebare sinceră în loc de un răspuns gata făcut. Pentru că nu există pădure care să nu înceapă cu un singur bob și ploaie. Nu există pământ care să nu știe în adâncul său, cum să viețuiască din nou.

O să-mi spuneți că sunt fricos, că am teamă de umbra războiului? Nu, nu sunt fricos, am avut norocul să trăiesc într-o epocă în care lumea era mai bună. Am viețuit și am întâlnit oameni adevărați, nu ca acești lideri politici care nu știu ce înseamnă a fi uman. Am auzit un lider european care spunea: că nu îi este teamă de bomba atomică. Apoi m-am întrebat dacă în școala la care a mers a făcut istorie? Dacă a auzit de Hiroshima și Nagasaki? Noi am învățat la școală despre acel „Surâs al Hiroshimei” din poezia poetului Eugen Jebeleanu. Iar după ce am citit am înțeles că nu trebuie să se mai repete așa ceva. Dar astăzi avem lideri „grozavi” care ne surdă „a altă Hiroshima”. „Ce ceață deasă, vai ce ceață mare. Unde-i cărarea, doamna-nvățătoare?”...

Dar să fie pace!

pierdut germinația. Sub masca pandemiei, inima umană bate încă cu același ritm lent, dar neschimbat. Pentru că o pădure nu se reface prin ordine, ci prin rădăcini care se întâlnesc sub pământ, fără să se vadă, fără să se judece, doar să se atingă. Să plantăm, deci; nu cu vorbe mari, ci cu gesturi mici: un „bună ziua” spus într-o limbă străină, o mână întinsă fără întrebări, o ascultare fără judecată, o în-